

Pieni höyhen leijaili. Ilmanvire helli kasvojani. Lokkien kakofonia oli jäänyt tajuntani horisonttiin. Luomeni pysyivät kiinni, jotka tuska oli aiemmin muurannut kiinni. Leuto tuuli oli kuivattanut ne vapaaksi. Tunsin sydämen lyöntien rytmittävän päätöstäni. Oli jotenkin jälleen helpompaa hengittää. Ilma lipui keuhkoihin puhdistaen. Imin elämäni takaisin. Laineiden seireenit eivät enää kutsuneet luokseen. Laskeuduin kaiteelta. Otin askeleen taaksepäin ja istahdin. Autoradiosta kuuluvan bluesin rytmi sulautui suoniini. Kylmä penkki syleili minua. Kovuudessaan se loi turvan. Se oli pysyvä. Se ei murentunut altani pois. Sieluuni syntynyt haava arpeutui. Tuska vielä raastaisi tajuntaani pitkään, mutta toiveen tuuli puhalsi hellien. Pilvien lomassa se arasti liikkui. Rytmi lipui luokseni. Se heristi olemustani. Katsoin sieluuni. Pisarat olivat sen täyttäneet. Pieni käsi kurotti. Se hamusi. Hymyilin. Kasvojeni lihakset muistivat vielä. Höyhen kosketti lähes maata. Ilmavirta tempaisi sen uudelleen matkaan. Se ilakoi mennessään. Lapsen nauru säesti sitä. Melodia eteni. Se sovitti. Ymmärsin etten ollutkaan kadottanut. Nyt toivo jäi kellumaan lastuna sinisten sävelten aallokkoon.